

Dominical

El Correo Gallego • 1/1/90

MANUEL MARIA

NORMAS, NORMATIVAS E NORMALIZATIONS

A maioría dos galegos urbanizados — e mesmo tamén urbanos — matizes que non son incompatíbeis, e até complementarios, se nos escrutina atentamente as cousas, aínda se podería atopar nelas restos de calos dos tempos pasados, abóe e laterabós feitos polos reinos mariñeiros, pola rabelo do arado, o mozo do sacno ou pelas tres ferramentas. Con isto queremos dicir que o uso pasado inmediato, é labrego o mariñeiro e falaba galego. Mesmo as novas cidades eran e son ben poucas cousas. Sónse o número de habitantes de Vigo, Compostela e Ferrol. Engádeselle o das outras capitais das provincias. Compárese o número desa suma co dos habitantes dun barrio de Londres, París, México, Buenos Aires ou Nova Iorque, sen citar outras cidades importantes de nalguea. Forzando unha medida máis a suspensión confórtase o número de habitantes de toda Galicia cos dos barrios, calquera das cidades que quedan nomeadas. Entón, derivaríamos que en Galicia non se pode falar con serie-

dade e obxectividade de grandes urbes. Por outra banda hai que considerar que o problema da cultura non é asunto de cantilares senón de calidade. Meditámos o que significa a sportación da Atenas clásica ou da Florencia dos Médici á cultura universal. Mesmo dentro da península ibérica sempre considero o que significa e significa, en calidade e mesmo en cantidade, a cultura catalana — unha nación sen estado — comparada cos de outros estados europeos: Dinamarca, Finlandia, Bélxica, Holanda, Suíza.

O caso de Cataluña, pra nós, é exemplar e sorprendente. En Cataluña cenais abando, pra sua permanencia, normalizar a sua língua e a sua cultura. Dicosmos creáis. En Galicia o caso é ben distinto. En Galicia sempre, ademais de normalizar a língua e a cultura, restauralas. Se entre nós as correntes populares foron conservadas a lingua maioritariamente nas vilas e pequenas cidades do país a lingua — e con ela a cultura de noso — fórmase perdendo en bus parte e carterizado por un estrapo máis en menos aceitabel, transmissor dunha cultura alia que, no peor das cousas, convértese nunha imitación exótica e mimética que resultou en subcultura esterilizante. Seria proveitoso ter un estado competente, en todas as partes do español que se fala en Galicia. Astaríamos unha fala chea de galeguismos, unha sintaxe totalmente galega, así como unha pronuncia, por mozo que a intención muscular fose ben galega. Neste senso é

exemplar o marxismo recente — realmente imparable — d un conxunto afilado dunha cidade nosa, de militancia antigalega, que nos lembra aquilo que lle decía Unamuno a Rubén Darío e que era máis ou menos: "A vósde por moitas princesas que nos traeis a conto, sempre se lle ollara a sua pluma de indio por derriba do chapéu".

No labor de restauración do idioma e da cultura de nosa é preciso andar con tato e sentido. Os mestres son os verdadeiros responsables, aínda que non na sua totalidade. Principalmente sempre dependerlle dos rapaces a entrar no seu país. Recordalla os nosa terra na que viven. Logo facer que osñozan a Historia e a Cultura propias. Así escarrián a sua língua. Despois que falen e lean. Moitos libros escolares traen unhas lecturas, feitas pola autores do libro, dunha calidade péssima como se a nova literatura non tivera lectos e ben fermosos e aliantes. Estes textos tan así nos seus libros. Ademais de deccarar o gasto dos rapaces poden ser unha eficaz vacía anti lectura. A idea que prende nos rapaces é a de que a literatura galega non ten calidade, idea totalmente falsa. O ensinar unha lingua sen descubrir a cultura da que esa lingua é soporte resulta unha barbaquada que hai que evitar. Sempre ensinar unha lingua viva, rchegada ao interno e a realidade, que é o idioma no que a xente se comunica, servendo de vehículo da comunidade. Esa tarefa é a coxreter.

derantes de que a lingua esteña asumida, causa iratmas e complexos e leva ao convencemento de que se fala mal o galego e por eso non se utiliza. Moita xente non o complexo de falar mal o galego e rembargetos non o ler de falar mal o español e resulta que o fala moito peor que o galego. O que resulta traxico é que hai mestres de galego que, no fondo, están contra so que ensinan. Por ese camiño non se vai a longures.

POLO que po demos comprobar moitos mestres de galego non ensinan galego. O que fan é aplicar a normativa como se a normativa o fora todo. A normativa per sí mesma é algo necesario e prematuro, sobre de todo no estado no que afeitamente se atopa o galego. O urxentísimo é que a xente fale — un pouco mellor ou un poco pior — e que fale — lee e escriba en galego, a normativa que seza ou mesmo sen normativa. Entendemos que esta e non outra é a verdadeira misión dos mestres. O resto — o centrarse unicamente na normativa — é meter a idioma que, proclaramente, duca aos nosos días, transmitise sen ningún tipo de normativa.

Resulta curioso sinal que a maior parte dos rapaces suspensos en galego tamén suspenden o español. Os pais e os mestres rapaces ibarist e protestan pra suspensión de galego e conformáronse e acéitan a suspensión en español. Este feito, constatable, ten unha explicación ben decida e evidente.

Moita xente ten o complexo de falar mal o galego e rembargetos non o ler de falar mal o español e resulta que o fala moito peor que o galego. O que resulta traxico é que hai mestres de galego que, no fondo, están contra so que ensinan. Por ese camiño non se vai a longures.

Sa
Po
C
de
de
ha
dad
COI
vert
cont
mar
són
so e
nue
aque
qu
són
sa
són
al d
El
con
Lte
lira
que
las
que
en
xim
dien
de
GA
C
de
lino
pese
la
par
vos,
fira
mie
pue
por
oro
vers
lora
ayer
des
sita
con
La
por
los
sua
dión
sabi
Gos